

Stark debutroman att lyssna noga till

Minna tittar sig i spegeln. Magra armar, tunna lår och ögon som ser ut som om de skulle hoppa ut. Hon ljuger för sig själv för att lugna sin omgivning. Hon mår inte bra men vill ändra på det. Språksäker, utforskande och tänkvärd debutroman om tvångsbeteenden och längtan efter att känna lycka.

Hon står i det blåkaklade badrummet. Händerna är fulla med tvål som ska fördelas över hela handen och inte en millimeter får missas. Orden ekar i henne tolvåriga huvud. Inget får missas. Hon blir avbruten av sin pappa som oroar sig:

– Är det något i skolan? ropar han från andra sidan badrumsdörren.

Trots all omtanke och kärlek Minna får är hon inte förmögen att ta emot den. Och allt det som hennes föräldrar säger blir fel i hennes öron. Till en början tycker Minnas vänner att hon ser fin ut när hon tappar några kilon. Senare byts komplimanger ut mot oro över hennes hälsa. Det leder till ett flertal besök på en klinik för ätstörningar. Och början på en jakt efter välmående och tillfrisknande tar sin början.

Maja-Stina Franssons debutroman utspelar sig under olika årtionden. Berättelsen vävs fint ihop, från det lilla barnet till studentlivet i Uppsala där hon finner kärleken i Jakob. ”När jag knyter nävarna spricker knogarna” säger Minna i *Jag ska bara tvinga mig lite*. Personligen knyter jag nävarna och hoppas att så många som möjligt kommer läsa denna bok. Den är värd all uppmärksamhet som den kan få.

B MARCUS RIDUNG, vik. chefredaktör

Jag bara tvingar mig lite ny!

Av Maja-Stina Fransson. 292 sid, inb. Norlén & Slottnér.

Nr 152918

Ditt pris just nu 149:–

Ordinariepris 199:–

Självutlämnande

Viktig bok om självskadebeteende

Fin språkkänsla

vi gillar

3. 90-talet

Tolvåriga fingrar sluter sig om låset. Vrider det åt höger. Så ljudlöst det går.

Jag vill inte att de ska höra. De sitter på övervåningen vid köksbordet, mamma och pappa. Det var där jag lämnade den.

Det är lördag, mamma har tagit morgonens arda kopp kaffe och satt sig med Göteborgs-Postens del tre. Det betyder: att hon inte rör sig från köksstolen på en halvtimme. Det vet jag, jag har räknat i trekvart.

Men det är aldrig helt säkert.

Därför försöker jag verkligen vara ljudlös i badrummet. Det kan bli ett helvete. Jag har ju redan varit därinne en gång i dag. Och klockan är bara 10:24.

Jag andas ut. Ingen har hört mig.

Nu börjar det.

– Jag ska duscha. Jag ska duscha. JAG SKA DUSCHA.

Och ja, jag har fattat. Jag har hört min egen röst säga de magiska orden. Jag inser att jag ska duscha. Så. Nu ska jag verkligen duscha.

Jag nickar mot mig själv i spegeln och för sedan försiktigt bort det vita duschlappet, för att inte prassla osöndigt högt.

Och för att inte nudda vid det med min kropp. Andra kroppar har säkert nuddat vid det och gör jag det, innebär det extra mycket jobb för mig själv. Extra mycket dusch. Extra lång tid. Och jag varken vill eller hinner eller kan.

Jag smyger liksom in och lyfter upp duschmanitycket och sitter det i den vita plasthållaren som pappa har bortat fast. Lått snett. Jag är så torr.